

သိန်းမင်းစာပေ

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ပျိုလှပျိုရိုးမေ

လိပ်ပြာလေးရဲ့ရွှေမင်းသား

ဝ န် ၊ ချို သိ န် ၊ မ ချ ချ ချ

အခန်း(၁)

အဝါရောင်နှင့် အဖြူရောင် ဇောကြီးများ ခင်းထားသလို၊ လှပဝေ
ဆာနေသော ဂန္ဓမာ ပန်းခင်းထဲမှာ လွင့်နေအောင် ပြေးလာနေသော
မိန်းကလေးက ပန်းတွေရဲ့ အလှကို မှေးမှိန်စေလိုက် ပါသည်။ ။

သွယ်သန်းသော မျက်ခုံးတွေအောက်က မျက်ဝန်းစိုကလည်း ကော့
ညွတ်ကွေးသော မျက်တောင်တွေဖြင့် ပိုင်းရံထားသည်။ ။

အားလုံးခြုံကြည့်လိုက်လျှင် နန်းဝသုန်ဆိုသော ထိုအမျိုးသမီးလေး
သည် အလွန်လှပ ကြော့ရှင်းသော မိန်းကလေးပါ။

နန်းဝသုန်က ပန်းခင်းအပြင်ဘက်ကို ရောက် လာပြီး တစ်ထပ်တိုက်
ကလေးဆီသို့ ပြေးလွှား နေပါသည်။ ။ အိမ်ရှေ့တံခါးကို
တွန်းဖွင့်လိုက်ပြီး အိမ်ထဲဝင်လိုက်သည်။ ။

အိမ်ထဲကို ဝေ့ဝဲကြည့်လိုက်ပြီး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ။

"ဟူး ... တော်ပါသေးရဲ့ ၊ အဖေပြန်မရောက်သေးလို့။"

မီးဖိုဆောင်ထဲဝင်ပြီး ညစာအတွက် ခပ်မြန်မြန်လေး ချက်ပြုတ်လို
က်သည်။ ။ ချက်ပြုတ်ပြီး မီးဖိုဆောင်ထဲက ထွက်လိုက်သည်။ ။

"သမီးလေး နန်းဝသုန်ရေ"

ဖခင်ရဲ့ ခေါ်သံကြားရ၍ ဧည့်ခန်းဆီသို့ ထွက်လိုက်သည်။ ။

"ပြန် လာပြီလား အဖေ"

"အင်း ... သမီး ပြန်မရောက်သေးဘူးထင်တာ"

"ဒီနေ့ စောစောပြန်လာတာ၊ မနက်ဖြန်တော့ ပန်းတွေဖြတ်ရမှာ ဆိုတော့ နောက်ကျမယ်"

"အဖေစားဖို့ နောက်ကျမယ်ဆိုပြီး မလောနဲ့ နော်၊ ညစာနောက်ကျစားလည်း ရတယ်"

"မက်မန်းတွေကောင်းရဲ့ လား အဖေ"

"အင်း ... ကောင်းပါတယ်၊ ဒီနှစ်အထွက်တိုးတယ်"

"ဒါဆို ပျော်စရာကြီးပေါ့ အဖေရယ်"

"ဟုတ်တာပေါ့၊ နန်းဝသုန်လေးရယ်၊ ငွေပေါ်ရင် ဘော့စ်ရဲ့ သမီးလေးကို လိုချင်တာတွေ ဝယ်ပေးရမယ်"

"ဝသုန်အတွက် ဘာမှ မလိုပါဘူး ဘော့စ်ရယ်၊ ဘော့စ်တစ်ယောက်လုံးရှိနေတာ အားလုံး ပြည့်စုံပါပြီ အဖေ"

သူ့အား အဖေခေါ်လိုက်၊ ဘော့စ်ခေါ်လိုက်နှင့် အလွန်လိမ္မာရေးခြားရှိသော သမီးလေးကို ချစ်မြတ်နိုးစွာ ကြည့်လိုက်သည်။ ။

ဦးစိုင်းသီလက မြန်မာအမျိုးသမီးနှင့် အိမ်ထောင်ကျခဲ့ပြီး ရှမ်းမြန်မာသမီးလေး နန်းဝသုန်ကို မွေးဖွားခဲ့သည်။ ။ မိခင်နှင့် အလွန်တူပြီး ချစ်မဝသော သမီးလေးကိုကြည့်ပြီး ကြည်နူးစွာပြုံးနေသည်။ ။

"အဖေ ရေချိုးတော့လေ၊ ပြီးရင် ထမင်းစားမယ်"

"သမီးလည်း ချိုးလေ"

"ဟုတ်ကဲ့ အဖေ"

သားအဖနှစ်ယောက် ရေချိုးပြီး ပူနွေးအရသာရှိသော ထမင်းပွဲကို စားလိုက်သည်။ ။

"ဒီနေ့ နန်းလုံ ပြန်မရောက်ဘူးလား"

"ပြန်မရောက်သေးဘူး အဖေ"

"ဒါဆို သမီးလေးတစ်ယောက်တည်း ချက်ပြုတ်လိုက်တာပေါ့"

"နှစ်ယောက်စာလေး ချက်ရတာ မပင်ပန်းပါဘူး အဖေရယ်"

"ဘော့စ်ရဲ့ သမီးလေးကို ဘော့စ်က ရွှေ့မင်းသမီးလို ထားချင်တာကွယ်"

"ခုလည်း ဝသုန်က ရွှေ့မင်းသမီးလို နေရတာပဲ၊ အဖေ့ရဲ့ မေတ္တာတွေက ဘယ်အရာနဲ့မှ နှိုင်းယှဉ်လို့ မရပါဘူး အဖေရယ်"

အသက်နှစ်ဆယ်ရှိပြီဖြစ်သော သမီးလေးကို ဦးစိုင်းသီလက ကလေးလေးလို မြင်ဆဲပါ။ ထမင်းစားသောက်ပြီး နန်းဝသုန်က ဆေးကြောစရာရှိသည် တွေဆေး၊ သိမ်းဆည်းပြီး ဧည့်ခန်းဆီသို့ ထွက်လာသည်။ ။

အကြမ်းရည်နှင့် လက်ဖက် မြည်းနေသော ဖခင်အနားတွင် ထိုင်လိုက်သည်။ ။ သိပ်ချစ်ကြသော မိသားစုသုံးယောက်မှာ အမေကဆုံးသွား၍ သားအဖနှစ်ယောက်က တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ပိုပြီး တွယ်တာနေကြသည်။ ။

"အဖေ ဘုရားဝတ်ပြုလိုက်ဦးမယ် သမီး"

"ဟုတ်ကဲ့ အဖေ"

ဖခင်က ဘုရားခန်းကိုဝင်သွားသည်။ ။ နန်းဝသုန်က လိုက်ဝင်

လာပြီး အမွှေးတိုင်၊ အလင်းတိုင်များ ဘုရားကို ပူဇော်ပေးလိုက်သည်။ ။

သူပါ ဝင်ပြီး ဘုရားဝတ်ပြုလိုက်သည် ။ ဦးစိုင်းသီလက ဘုရားဝတ်ပြုပြီး တရားဆက်ထိုင် နေသည် ။ နန်းဝသုန်က ဘုရားခန်း ထဲမှ ညင်သာစွာထွက်ခဲ့ပြီး ဖခင်ရဲ့ အခန်းကိုဝင်သည် ။

ဖခင်အိပ်ရန် ခုတင်ပေါ်တွင် ခင်းကျင်း၊ ခြင်ထောင်ပါထောင်ပေးပြီး အသင့်ဝင်အိပ်ရန် ပြင်ဆင် ပေးလိုက်သည် ။

ခဏအကြာမှာ ဦးစိုင်းသီလရောက် လာပြီး မအိပ်ခင် ဖခင်ကို နှိပ်နယ်ပြုစု ပေးလိုက်သည် ။

"နွေတိုင်း အဖေ့ကို နှိပ်ပေးနေရတာ သမီးလေးပင်ပန်းပါတယ်ကွယ် နေပါစေ"

"အဖေကလည်း အဲဒါကို ဝသုန်က ကုသိုလ်ယူနေတာပါ၊ ပင်ပန်းတယ်လို့ မပြောပါနဲ့ အဖေရယ်"

ဖခင်အား နှိပ်နယ်ပေးရင်းနှင့် ရောက်တတ်ရာရာ စကားတွေပြောနေကြသည် ။

"ကဲ ... သမီးညောင်းပြီ၊ တော်တော့နော်၊ အဖေ့ကိုတရားစာ ဖတ်ပြဦးမယ်လေ"

"ဒီနွေ အဖေ စောစောအိပ်ချင်တယ် သမီးရယ်"

"ဒါဆို အိပ်တော့နော်၊ ဝသုန်သွားတော့မယ်"

"အေး ... အေး"

နန်းဝသုန်က သူ့အခန်းကိုပြန်ပြီး လုပ်စရာရှိသည် ကို လုပ်ကိုင်ပြီး အိပ်ရာဝင်လိုက်သည် ။

အခန်း(၂)

နောက်တစ်နေ့နံနက် ချက်ပြုတ်ပြီး နန်းဝသုန်က ပန်းစိုက်ခင်းဆီသို့ ထွက်ခဲ့သည်။ ။ နံနက်စာကို ဖခင်က ခြံထဲမှာ စား၍ ဖခင်အတွက်ရော သူ့အတွက်ပါ ထမင်းချိုင့် ထည့်လိုက်သည်။ ။

ထမင်းချိုင့်လေးဆွဲပြီး အိမ်နှင့် အတော်အလှမ်းဝေးသော ပန်းခင်း ဆီသို့ လျှောက်လာသည်။ ။ ပန်းခင်းထဲမှာ ခြံသမလေးတွေနှင့် အတူ တက်ညီလက်ညီ ဝင်လုပ်သည်။ ။

"မမဝသုန်ရယ် ခြံရှင်ဖြစ်ပြီး အဲဒီလောက်ကြီး ဝင်လုပ်မနေပါနဲ့။"

"မင်းတို့ တောင်လုပ်နိုင်သေးတာ၊ မမလည်း လုပ်နိုင်ရမှာ ပေါ့ကွယ်။"

"ဟော့ဒီ သွယ်လျနေတဲ့ လက်ချောင်းလေးတွေနဲ့ လက်လှလှလေး ပျက်စီးသွားမှာ စိုးလို့ ပါ။"

"အလုပ်လုပ်လို့ မလှတော့ရင်နေပါစေ၊ အလုပ်ကတော့မလုပ်လို့ မဖြစ်ဘူးလေ။"

နေပူထဲထွက်ရသည့် အလုပ်ကို သူ့အား ပေးမလုပ်သဖြင့် အရိပ်ထဲမှာ ပဲ ပန်းရွေး ပန်းစည်းသော အလုပ်ကို နန်းဝသုန်က လုပ်လိုက်သည်။ ။

ခြံသမလေးတွေက ကိုယ်စီအလုပ်တွေနှင့် မို့ ထမင်းစားရင်းသောက်ရင်းနှင့် သာ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် စကားပြောကြသည်။ ရုပ်ရှင်အကြောင်း၊ ရောက်တတ်ရာရာ အကြောင်းများကို ပြောကြ သည် ကိုနားထောင်ရင်း၊ နန်းဝသုန်က ကိစ္စအတော်များများကို မစပ်စု မမေးမမြန်းရဘဲ သိရသည်။ ။

သည် လိုနှင့် တစ်နေ့တာဆိုသော အချိန်က ကုန်သွားပြန်သည်။ ။ နန်းဝသုန်က ဆယ်တန်း အောင်ပြီးသော်လည်း တက္ကသိုလ်ကို မတက်ပါ။

ဖခင်က ပညာတတ်ဖြစ်ပြီး ဗဟု သုတကြွယ်ဝသည်။ ။ စာကောင်း ပေကောင်းများ ဖတ်သည့် အတွက် လိုက်ဖတ်ရင်း နန်းဝသုန်သည် လည်း ဗဟု သုတရှိနေသည်။ ။

ဦးစိုင်းသီလက သတင်း၊ ဆောင်းပါး၊ ဂျာနယ်တွေကိုလည်း အမြဲဝယ်ဖတ်လေ့ရှိသဖြင့် နန်းဝသုန်ကလည်း ဖတ်မိနေသည်။ ။

ခေတ်ကာလအတွင်း ဖြစ်နေသော ပြည်တွင်းသတင်း၊ ပြည်ပသတင်းတွေကို အမြဲမပြတ် ဖတ်ရှု သလို၊ ကျန်းမာရေး လူမှုရေးနှင့် ပတ်သက်သည့် ဂျာနယ်စာစောင်များကိုလည်း ဖတ်ရှုလေ့လာ ကြသည်။ ။

စာပေဗဟု သုတမှာ ခေတ်နောက်မှာ မကျန်ရစ်ဘဲ အမြဲ ခေတ်နှင့် ရင်တန်း ပြောဆို နိုင်သည်။ ။ နန်းလုံ ပြန်ရောက် လာပြီမို့ ခြံထဲမှ အပြန် နှစ်ယောက်သားအတူတူ ချက်ပြုတ်ကြသည်။ ။

"မမဝသုန်ကလည်း နားပါဆို မရဘူး၊ ဝင်ချက်နေတာပဲ"

"အဖေအတွက် ဝသုန်ကိုယ်တိုင် ချက်ချင်လို့ ပါ၊ နန်းလုံက အကုန်အ

ရံသင့် ပြင်ပေးတော့၊ ဟင်းအိုးပြင်ရုံလုပ်ရတာ မပင်ပန်းပါဘူးကွယ်"

"အင်း ... မမဝသုန်ကို ရတဲ့ ယောက်ျား သိပ်ကံကောင်းမှာပဲ"

"ဟင် ... ဘာပြုလို့"

"ချောလိုက် လှလိုက်တာလည်း အရမ်းပဲ၊ ပြီးတော့ အိမ်မှုကိစ္စလည်း နိုင်နင်းတယ်၊ ပညာ ဗဟု သုတနဲ့ လည်း ပြည့်စုံတယ်"

"အင်း ... နန်းလုံကတော့ ကိုယ့်ငါးချဉ် ကိုယ်ချဉ်နေပြန်ပြီ"

"အိမ်ထောင်ပြုဖို့ စိတ်ကူးမရှိသေးပါဘူးကွယ်"

"မမဝသုန်ကို လိုချင်သူတွေက အများကြီးပဲ၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြိုက်ဘူးလား"

..."

"အဖေကရော မတိုက်တွန်းဘူးလား"

"အဖေက မတိုက်တွန်းပါဘူး၊ မမဝသုန်က ငယ်သေးတာပဲ၊ အိမ်ထောင်မပြု သေးလည်း ရတာပဲ"

"သူများကိုကျပြောပြီး နန်းလုံရော အိမ်ထောင်ပြုဖို့ စိတ်မကူးသေးဘူးလား"

"နန်းလုံက ရပ်ဆိုင်းတော့ ကြိုက်မဲ့သူမရှိပါဘူး"

"ကြိုက်တဲ့ သူ ရှိရင်ရော"

"ရှိရင် ချက်ချင်း လက်ခံလိုက်မှာ ပေါ့"

..."

နန်းလုံကိုကြည့်ပြီး နန်းဝသုန်က အားပါးတရ ရယ်မောလိုက်သည်။ ။

ပါးချိုင့်လိပ်ရုံ ပေါ်လွင်သွားပြီး အလွန်လှပနေသည်။ ။

ဖခင်ကြီးနှင့် ညစာအတူ စားသောက်ရင်း စကားပြောကြရင်းနှင့် ငယ်ငယ်က အကြောင်းတွေ ကို ဦးစိုင်းသီလက ပြောသည်။ ။

"အဖေ့ သူငယ်ချင်းတွေလည်း တစ်ယောက်မှ အဆက်အသွယ် မလုပ်ကြတော့ဘူးနော်"

"တစ်နယ်တကျေးတွေ ရောက်ကုန်ပြီလေ"

"အဖေ့ရဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်း ဦးစိုင်းဗလရောဟင်၊ ဝသုန်တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး"

"သူက ရန်ကုန်မှာ လေ၊ ကလေးကိုတောင် ပြန်လာဖြစ်ရဲ့ လား မသိပါဘူး၊ သမီး (၁၂)နှစ် သမီးတုန်းကတော့ တစ်ခါဆိုဖြစ်သေးတယ်လေ"

"ဟုတ်လား၊ ဝသုန်တော့ မမှတ်မိဘူး"

အဖေက သူ့အကြောင်း ခဏခဏပြောတော့သူနာမည်ကို ဝသုန်က ပိုရင်းနှီးနေပါပြီ။

"တစ်ခေါက်လောက်တော့ သူ့အစ်မဆီ သွားကြည့်ဦးမယ်"

"သူ့အစ်မဆိုတာ ဘယ်သူလဲဟင်"

"ကလေးက ဒေါ်နန်းစောလေ"

"ကလေးက ဟုတ်လား၊ ဟိုတောင်ကုန်းပေါ်က နန်းတော်ကြီးလို အိမ်မှာ နေတဲ့ ဒေါ်နန်းစော လား"

"ဟုတ်တယ်လေ၊ သမီးက သိလို့ လား"

"ဝသုန် ဆယ့်နှစ်နှစ်တုန်းက အဲဒီအိမ်ကြီးကို ရောက်ဖူးခဲ့တယ်"

"ဟင် ... သမီးက အဲဒီတုန်းကအကြောင်းကို မှတ်မိသေးတယ်ပေါ့"

"မှတ်မိတာပေါ့၊ အမေနဲ့ ဝသုန် အသီးအနှံကိစ္စနဲ့ အဲဒီခြံကြီးကို ရောက်သွားတော့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် အဲဒီက သားရဲ့ မွေးနေ့နဲ့ ဆုံလိုက်တယ်လေ"

"ဪ ...ဟုတ်သားပဲ"

ထိုအချိန်တုန်းက မွေးနေ့ပွဲရှိသည် ဟု မသိခဲ့၍ ရောက်သွားသော နန်းဝသုန်တို့ သားအမိကို ဒေါ်နန်းစောက မွေးနေ့ပွဲ ကျင်းပနေ၍ ဝင်ရောက်ဆင်နွှဲရန် ဖိတ်သည် ။

ငြင်းရမှာ အားနာ၍ ကျွေးမွေးဧည့်ခံသည် ကို ဝင်ရောက်စားရင်း အသက်နှစ်ဆယ် မွေးနေ့ကို စည်ကားစွာ ကျင်းပနေသည် ကို တွေ့ရသည် ။

မွေးနေ့ရှင်ကိုတွေ့ရပြီး နန်းဝသုန်ရဲ့ မျက်စိထဲတွင် ထိုမွေးနေ့ရှင်သည် မင်းသားလေး တစ်ပါးလို ချောမောလှပသည် ကို တွေ့ရသည် ။

အလွန်ချမ်းသာပြီး ခန့်ချောလှသော မွေးနေ့ရှင်က နတ်သားတစ်ပါးလို ရင်သပ်ရှုမော ငေးကြည့်ရသည့် အဖြစ်ကို ပြန်လည်သတိရနေသည် ။

ထိုနေ့လို အချိန်ကစပြီး သူ့ရင်ထဲမှာ စိုင်းဖုန်းကျော်ဆိုသော သူ့ချောလေးက အထင်ကြီးစရာ လူသားတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့သည် ။

"အဲဒီ မင်းသားလေးက ငါ့ရဲ့ အစ်ကိုကြီးဆိုရင် တယ်လောက်ကောင်းလိမ့်မလဲ"

စိုင်းဖုန်းကျော်သည် သူ့ရဲ့ အစ်ကိုရင်း ဖြစ်လိုက်ပါတော့ဟု အမြဲလိုတမ်းတမိသည် ။

...ခုလောက်ဆိုရင် အဲဒီအစ်ကိုကြီးလည်း အိမ်ထောင်ကျလောက် ရောပေါ့"

"သူ့ကိုရတဲ့ မိန်းမက ကံကောင်းလိုက်တာ"

လွန်ခဲ့သောရှစ်နှစ်က တွေ့ဆုံခဲ့သော စိုင်းဖုန်းကျော်ရဲ့ ရုပ်သွင်ကိုပြ န်၍ မြင်ယောင်မိသည် ။

ရန်ကုန်တွင် စီးပွားရေးလုပ်ရင်း၊ အိမ်ထောင်ရက်သားကျပြီး သား သမီးတွေနှင့် ဖြစ်နေသော ဦးစိုင်းဗလက ဇာတိမြေဖြစ်သော ကလေးမြို့ကို နှစ်အကြာကြီးနေမှ တစ်ခေါက်လောက်သာ ပြန်ဖြစ် သည် ။

အစ်မဖြစ်သူ ဒေါ်နန်းစောက အရေးကြီး၍ သူ့ကိုတွေ့ချင်သည် ကို ဖု န်းဆက်သဖြင့် အစ်မထံသို့ ရောက်လာသည် ။ ဟော်ကြီးနီးပါး ကြီးမား လှသော တိုက်ကြီးထဲကိုရောက်ပြီး အစ်မကိုမေးလိုက်သည် ။

ကျယ်ဝန်းသော အိပ်ခန်းကျယ်ကြီးထဲကို ဝင်လိုက်စဉ် နှစ်ယောက် အိပ်ခန်းတင်ကြီးပေါ်ဆီသို့ သူ့အကြည့်က ရောက်သွားသည် ။ ခုတင်ပေါ် တွင် လူအိပ်နေသည် ကိုပင် မထင်ရလောက်အောင် အလွန်ပါးလှပ် သော ကိုယ်လုံးတစ်ခု လဲလျောင်းနေသည် ။

အံ့ဩစိတ်နှင့် ခုတင်အနားဆီသို့ ကပ်သွားသည် ။ ရင်ထဲမှာ လည်း အလွန်အံ့ဩ ထိတ်လန့် နေသည် ။

"ဟင် ... မမစော ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ အရမ်းကို ပိန်နေပါလား"

"ကျန်းမာရေး မကောင်းဘူးကွယ်"

အနီးရှိ ကုလားထိုင်တစ်လုံးကိုဆွဲပြီး ဒုတင်အနားမှာ ထိုင်လိုက်သည်။ ။ အလွန်ပိန်လို့ဖျော့တော့ ပြီး မျက်တွင်းတွေပါ မြင်မကောင်းအောင် ချိုင့်နေသော ဒေါ်နန်းစောကို တွေ့ရပြီး အလွန်စိတ်ထိခိုက် နေသည်။ ။

"မမရယ် ဒီလောက်တောင် ကျန်းမာရေးချို့တဲ့ နေတာ စောစောက ဘာလို့ အကြောင်းမကြား တာလဲ"

"မင်းတို့ ကို ဒုက္ခမပေးချင်လို့ ပါကွယ်"

"စိုင်းဖုန်းရော ပြန်မလာဘူးလား"

"မမ နေမကောင်းတာ သူ မသိဘူးလား"

"တောက် ... ဒီကောင် ဘယ်လိုကောင်လဲ၊ အမေကို ဂရုစိုက်ရမှန်း မသိဘူး"

"သူလည်း မအားလို့ နေမှာ ပါကွယ်"

"အလုပ်လုပ်လို့ မအားတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ရှုပ်ပွနေလို့ မအားတာ၊ ကျွန်တော့်ဆီလည်း ဘယ်တော့မှ မလာဘူး၊ မမသားရဲ့ သတင်းကတော့ မွေးနေတာပဲ"

"အင်း ... သူ့ကြောင့် ခက်ပါတယ်၊ မိန်းကလေးတွေနဲ့ ပတ်သက်ရင် သူ့သတင်းဆိုးတာ သိပါတယ်ကွယ်"

"သူ့ကို ဒီအတိုင်း ထားတော့မှာ လား"

"အဲဒါ မောင်လေးနဲ့ တိုင်ပင်ချင်လို့ ခေါ်လိုက်တာ"

"မမ ဘာဖြစ်စေချင်လဲ ပြောပါ"

"သူ့ကို အိမ်ထောင်ချပေးချင်တယ်"

"အင်း ... ချပေးလိုက်ပေါ့ ကောင်းတာပေါ့"

"မမက အိပ်ရာထဲလဲပြီး ဘာမှ မလုပ်နိုင်တော့ မောင်လေးကို အဲဒီ တာဝန်ပေးချင်လို့ "

"ပြောပါ မမ"

"သင့်တော်တဲ့ မိန်းကလေး ရှာပေးပါလားကွယ်"

"ကျွန်တော်ရှာပေးတာ ဟုတ်ပါပြီ၊ သူက လက်ခံဦးမှ ကိုး"

"ဒီလိုလုပ်ပါလား၊ မမ သူ့ကို ဒီခေါ်လိုက်၊ မမ တော်တော်နေမကောင်းဘူးလို့ ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်"

"အင်း ... မင်း ကောင်းသလိုသာ စီစဉ်ပါကွယ်"

"မမ နေမကောင်းတောင် စိတ်ချမ်းသာအောင်နေနော်၊ ကျွန်တော် အတတ်နိုင်ဆုံး စီစဉ်ပေး မယ်"

"အေးပါကွယ်၊ မင်းလည်း ခရီးပန်းလာတာ နားဦး"

ဦးစိုင်းဗလက သူ့အတွက် စီစဉ်ထားသော အခန်းကိုလာခဲ့သည် ။ စိတ်ထောင်းကိုယ်ကြွ ဖြစ်ပြီး ရုပ်ရည်အလွန်ကျနေသော အစ်မအတွက် စိတ်မကောင်း စိတ်ထိခိုက်နေသည် ။

